Р Е Ш Е Н И Е
№ 2798

гр. София, 28.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 31 състав,** в публично заседание на 31.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Д.Кайнакчиева, като разгледа дело номер **6154** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203-207 АПК във вр. с чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Производството по делото е образувано по искова молба, допълнително уточнявана, от С.„Клуб за защита на интересите на населението", представлявано от председателя му В. И. В., с искане да бъде осъдена Държавна комисия за енергийно и водно регулиране /ДКЕВР/, да му заплати обезщетение в размер на 2000лв. за причинени имуществени вреди, поради незаконосъобразни бездействия на ответника - неупражняване на контрол по отношение на Т.-С., в резултат на което членове на Клуба-ищец – собственици на ап.17 и ап.27 в жилищен блок 417 П, вх.Б, [жк], [населено място] са плащали на Т.-С. за качествена услуга по подаване и ползване на топлоенергия, а са получавали некачествена такава, поради неудачен избор и окомплектоване на съоръженията в абонатната станция; за периода от подаването на сигнал до ДКЕВР с жалба вх.№Е-11Г-00-14/28.02.2011г. от Г. В. до произнасянето по нея с писмо №Е-11Г-№№№-14/05.07.2011г. на ДКЕВР. Претендира се и законната лихва върху претендираното обезщетение – 2000лв. от момента на предявяването на исковата молба до окончателното му изплащане.

Ответникът ДКЕВР, в депозирания по делото писмен отговор и в съд.з. чрез процесуалния си представител юриск.В., изразява становище за недопустимост на исковата молба, поради липса на правен интерес и липса на активна процесуална легитимация, алтернативно счита същата за неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковата

молба.
Съдът, като взе предвид изложеното в исковата молба, становищата на страните и заключението на прокурора и събраните по делото доказателства, направи следните фактически и правни изводи:
По допустимостта на иска:
В чл.204 АПК са предвидени предпоставките, при които исковете за обезщетения за вреди причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на административни органи и длъжностни лица, са допустими за разглеждане. Съгласно ал.1 на този член, първата предпоставка за допустимост на иска, когато се претендира, че вредите са причинени от незаконосъобразен административен акт, е той да бъде отменен по съответния ред, а именно–по правилата на чл.97, ал.1 АПК след оспорване пред по-горестоящия административен орган, при възобновяване на административното производство (чл.99, ал.1 АПК) или по съдебен ред. Съгласно чл.203, ал.4 АПК когато обаче се твърдят причинени вреди от незаконосъобразно действие или бездействие, то незаконосъобразността на действието или бездействието се установява в процеса по търсене на обезщетение. Във връзка с гореизложеното настоящият състав намира, че искът е допустим.
По основателността на иска:
Съгласно чл. 1 ал. 1 от ЗОДОВ „държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност". Видно от посоченото фактическият състав на ангажирането на отговорността на държавата и общините за вреди съдържа няколко елемента, а именно: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, актът, действието или бездействието да са извършени при или по повод изпълнение на административна дейност, да са отменени по съответния ред; от тях да е настъпила вреда, както и най-накрая да е налице причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред.
От изложените в исковата молба и уточнение към нея фактически обстоятелства, на които се основава претенцията на ищеца, настоящият състав намира, че в конкретния случай е налице хипотеза, при която се търси отговорност от ДКЕВР за вреди, причинени от административен орган при и по повод административна дейност, с правно основание чл.1 ЗОДОВ. За да прецени дали в конкретния случай са налице предпоставките на чл.1 от ЗОДОВ за ангажиране на отговорността на ДЕКВР, съдът взе предвид следното:
Претенцията за обезвреда е мотивирана с незаконосъобразност на бездействията на ДКЕВР, изразяващи се в неупражняване на контрол по отношение на [фирма] съгласно чл.22 от Закона за енергетиката и чл.36, ал.1 от У. правилник на ДКЕВР и нейната администрация, като разпореди на търговското дружество да предприеме действия по подмяна на абонатна станция. Преценката за законосъобразността на сочените от ищеца бездействия, по силата на чл.204, ал.4 АПК и във връзка с изложеното по-горе, следва да бъде извършена в настоящото съдебно производство.
Защитата срещу неоснователни бездействия по реда на чл.256- 257 АПК касае случаите на фактически бездействия на администрацията, в случаите, в които

административният орган е задължен да действа по силата на акт или на закона. Производството по този ред е допустимо в хипотезите, когато са налице фактически бездействия, извършвани от административен орган или длъжностно лице (и в двата случая те са носители на властнически правомощия, овластени по силата на закона), когато е бил задължен да действа. Правомощията на ДКЕВР по чл.22 от Закона за енергетиката и чл.36, ал.1 от У. правилник на ДКЕВР и нейната администрация по отношение на топлопреносното предприятие, предполагат при упражняването им да се издаде административен акт. Т.е. следва да се приеме, че твърдяното бездействие, въз основа на което се претендира обезщетението за вреди, не е за извършване на разпоредено от закона фактическо /материално/ действие, а е изразен чрез бездействие отказ да се извърши едно правно действие. Изложеното дава основание да се направи извод за недопустимост на търсената от ищеца защита по чл.256-257 АПК, доколкото непроизнасяното на административния орган по отправените до него сигнали за неизпълнение на задълженията от страна на [фирма] не представлява фактическо бездействие. Действията или бездействията на ДКЕВР по същността си представляват административни актове, а не неправомерни фактически бездействия на административен орган.

По делото не се установи и наличието на следващата предпоставка на чл. 1 от ЗОДОВ за ангажиране на отговорността на ДКЕВР, а именно: настъпване на вреда. В последната молба от 05.03.2014, уточняваща исковата молба, вредите са квалифицирани от ищеца като имуществени, настъпили в резултата на заплащане от гражданите на некачествена услуга. По делото не се представят доказателства, а и няма такива твърдения“ С.“Клуб за защита интересите на населението“ да е било абонат на [фирма], да е ползвало услугите й и да е плащало по сключен с нея договор. Изтъкнатите съображения за заплащане на некачествена услуга от членове на сдружението могат да бъдат предмет на иск за обезщетение, предявен отделно и самостоятелно от всеки един от тези членове, но е недопустимо защитата на техните субективни права да бъде упражнявана от сдружението.

Не би могло да се приеме, че е налице и пряка причинно-следствена връзка между между действия и бездействия на длъжника и твърдените вреди, доколкото те са опосредени от действия на [фирма], от което абонатите биха могли да търсят обезщетение по гражданско-правен ред.

С оглед на изложените мотиви настоящият съдебен състав намира, че не са налице предпоставките за ангажиране на отговорността на ДКЕВР по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, поради което искът, като неоснователен, следва да бъде отхвърлен. На основание чл.143, ал.4 АПК, на ответникът ще следва да се присъдят съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение съгласно чл.7, ал.2, т.2 от Наредбата за минимални размери на адвокатските възнаграждения, в редакцията й към осъществяване на защитата, в размер на 260лв.

По изложените съображения и на основание чл.203 и сл. АПК, Административен съд София-град, 31 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от С. „Клуб за защита на интересите на населението” със седалище: [населено място], кв.Горна баня, [улица], представлявано от председателя В. И. В., да бъде осъдена Държавна комисия за енергийно и водно

регулиране да му заплати обезщетение за претърпени имуществени вреди, за периода от подаването на сигнал до ДКЕВР с жалба вх.№Е-11Г-00-14/28.02.2011г. от Г. В. до произнасянето по нея с писмо №Е-11Г-№№№-14/05.07.2011г. на ДКЕВР, в размер на 2000лв. поради незаконосъобразни бездействия на ответника- неупражняване на контрол по отношение на Т.-С., в резултат на което членове на ищеца– собственици на ап.17 и ап.27 в жилищен блок 417 П, вх.Б, [жк], [населено място] са плащали на Т.-С. за качествена услуга по подаване и ползване на топлоенергия, а са получавали некачествена такава, поради неудачен избор и окомплектоване на съоръженията в абонатната станция.

ОСЪЖДА С. „Клуб за защита на интересите на населението” със седалище: [населено място], кв.Горна баня, [улица], представлявано от председателя В. И. В., да заплати на Държавна комисия за енергийно и водно регулиране съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 260 (двеста и шестдесет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: